

відділів: зоологічного (станом на 1895 р. містив 38225 екземплярів), ботанічного, мінералогічно-палеонтологічно-геологічного (найстарший — початки колекцій сягають 1832 р.), етнографічного.

...графом Дуніним-Борковським... — граф Дунін-Борковський Адріан-Юрій (?–1914) — займався археологією, жив переважно у Франції. Помер на початку Першої світової війни.

с. 42 ...проф[есор] Соколовський... — Соколовський (*Sokolowski*) Мар'ян (1839–1911) — польський мистецтвознавець та музеолог; професор Краківського університету (1882). З 1880 р. — член-кореспондент, 1884 — дійсний член Краківської академії наук. Член Петербурзької та Празької АН. З 1893 р. — директор Музею князів Чарторийських у Кракові. Засновник Товариства шанувальників історії та пам'яток Кракова (1896). Очолював Гроно консерваторів Західної Галичини. Співзасновник Музею Ягеллонського університету і Музею Яна Матейки. Основні праці: “Badania archeologiczne na Rusi galicyjskiej” (1883), “O malarstwie ruskiem” (1885), “Bizantyńska i ruska średniowieczna kultura” (1888), “Sztuka cerkiewna” (1889), “Źródła do historii sztuki w Polsce w XVII i pierwszej połowie XVIII wieku” (1893), “Studia i szkice z dziejów sztuki i cywilizacji” (1899), “Studia do historii rzeźby w XV i XVI wieku” (1901), “Kościoły i cmentarze warowne w Polsce” (1905).

И.А.Линниченко и В.В.Хвойко. Сосуды со знаками из находок на площадках Трипольской культуры...

Публікується за виданням: ЗНТШ. — Львів, 1902. — Т. XLV. — Кн. 1. — С. 1–2 (Бібліографія).

Автограф зберігається в: ЦДІАК України. — Ф. 1235, оп. 1, спр. 237, арк. 19–22. Підпис: М.Г.

Линниченко Иван Андрійович (1857–1926) — історик, історіограф, архівознавець, колекціонер. Учень В.Антоновича. Працював у Московському та Новоросійському університетах; від 1898 р. — професор Новоросійського університету в Одесі. Член-кореспондент Петербурзької АН (1913), член-кореспондент Академії наук у Кракові. Основні праці: “Вече в Киевской области” (1881), “Взаимные отношения Руси и Польши до конца XII в.” (1884), “Архивы в Галиции” (1889), “Черты из истории сословий Юго-Западной (Галицкой) Руси XIV—XV ст.” (1894), “Общественная роль армян в прошлом Юго-Западной Руси” (1895), “Грамоты галицкого князя Льва и значение поддельных документов, как исторических источников” (1904), “А.И.Маркевич: биографические воспоминания и список трудов” (1904), “Владимир Бонифатьевич Антонович (1830–1908)” (1910).

Хвойка Вікентій В'ячеславович (1850–1914) — український археолог чеського походження. З 1876 р. жив у Києві, де працював учителем. З 1890-х рр.

почав займатися археологією, здійснивши низку розкопок у Києві й на Наддніпрянщині; співпрацював із культурними діячами Києва, що гуртувалися в Товаристві прихильників старовини та мистецтва. З 1904 р. — хранитель археологічного відділу Київського міського музею. У 1893 р. Хвойка відкрив і дослідив пізньопалеолітичну Кирилівську стоянку; в 1896 р. — пам'ятки трипільської культури в селах Трипілля, Жуківці, Стайки на Київщині, а також на березі Дніпра в Києві. Визначив місце цієї культури, зробив класифікацію пам'яток і встановив час її виникнення. Досліджував пам'ятки бронзового віку, городища й кургани скіфів, зокрема Пастирське (1898) і Мотронинське городища на Черкащині. У 1898—1900 рр. відкрив і провів розкопки на Середньому Придніпров'ї могильників з трупоспаленнями в урнах, так звані поля поховань, які належать до Зарубинецької (II ст. до н.е. — II ст.) і Черняхівської (II—V ст.) культур. Досліджував пам'ятки східних слов'ян, зокрема поселення VII—VIII ст. у Пастирському городищі та могильниках сіверян у селі Броварки на Гадяччині, доводячи автохтонність слов'янського населення Середнього Придніпров'я. Значну увагу Хвойка присвятив дослідженню Київської Русі, особливо Києву, де здійснив розкопки на горі Киселівці (1894), Старокиївській горі (1907—1908), де були виявлені житла і майстерні ремісників та вироби з кістки, заліза, срібла, скла. Йому належать розкопки давньоруських міст — городищ з оборонними спорудами і руїнами храмів Білгорода на Ірпіні, Витачева на Дніпрі, Шарки на Київщині, с. Кононча на Черкащині. 1903 р. Хвойка вивчав пам'ятки українського середньовіччя, вів розкопки на Замковій горі в Чигирині, де знайдено рештки споруд з XV—XVI ст. Основні праці: “История гвардейской артиллерии с 1682 по 1896 год” (1896), “К истории Петровского Полтавского кадетского корпуса” (1900), “Каменный век Приднепровья” (1901), “Раскопки в области трипольской культуры” (1901), “Поля погребений в Среднем Приднепровье” (1901), “Киево-Кирилловская палеолитическая стоянка и культура эпохи мадлен” (1903), “Городища Среднего Приднепровья, их значение, древность и народность” (1905), “Древние обитатели Среднего Приднепровья и их культура в доисторические времена” (1913).

“Записки” Одеського історичного товариства — “Записки Одесского общества истории и древностей” — неперіодичне видання Одеського товариства історії та старожитностей, яке виходило в Одесі протягом 1844—1919 рр. Вийшло 33 т., публікувалися статті та матеріали з історії, історичної географії, статистики, археології південного регіону України, звіти та протоколи про діяльність Товариства, рецензії та бібліографічні нотатки, а також переклади записок іноземців XV—XVIII ст., де йшлося про історію регіону. Домінували статті та матеріали з античної та середньовічної археології, нумізматики й епіграфіки; вміщувалися розвідки й матеріали, присвячені відомим історичним особистостям, зокрема ученим, громадським та церковним діячам.